

CORRIDOR

CORRIDOR

J.B. te Boekhorst

Ook verschenen bij CD publishers

- 2014 *Rick Be Quick* - J.B. te Boekhorst
- 2014 *De Jacht op de Kerstschat* - J.B. te Boekhorst
- 2015 *The Christmas Treasure Hunt* - J.B. te Boekhorst
- 2016 *Jackpot* - J.B. te Boekhorst
- 2016 *Wraak* - Claudia Abando
- 2017 *Bedrog* - Liesbeth te Boekhorst
- 2017 *Avontuur in de Sneeuw* - J.B. te Boekhorst
- 2017 *Littel Jill* - J.B. te Boekhorst
- 2018 *Het Raam* - Liesbeth te Boekhorst

© 2019 J.B. te Boekhorst
Omslagontwerp: Duncan Jeurlink
Binnenwerk: Click Design, Zutphen
isbn 978 90 826 253 70
isbn 978 90 826 253 87 (e-book)
nur 330
www.cdpublishers.nl
www.clickdesign.nl

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

6 generaties Grass

Constanz Grass *1810 - †1883 | Friedl Grass *1815 - †1884
6 kinderen, o.a. Otto

Otto Grass *1835 - †1917 | Constanze Merryweather *1855 - †1922
1 zoon Otto junior

Otto junior *1880 - †1970 | Claudia Ketelaar *1886 - †1979
1 zoon Werner

Werner Grass *1910 - †1992 | Angelika Asbach *1926 - †2001
1 zoon Günther

Günther Grass *1950 | Eva Strauss *1955
2 kinderen
Otto Junior *1981, Evina *1983

Proloog

Het was precies zo'n dag waarop niets mis kon gaan, deze 26ste december 2012. Voor het eerst sinds jaren kwam de familie Grass bij elkaar met kerst. Twee dagen geleden was er maar liefst veertig centimeter sneeuw gevallen en vandaag scheen de zon aan een wolkeloze hemel. Günther rekte zich uit en genoot van de schittering in zijn ogen. Zijn slaapkamer keek uit op een glooiend landschap. Bij helder weer kon je de witte toppen van de Beierse Alpen zien.

Günther was al vroeg opgestaan. Ver voordat zijn vrouw Eva de ogen zou openen. Hij had de reis naar zijn dochter goed voorbereid. De rit die in principe niet meer dan drie kwartier hoefde te duren, hoopte hij af te leggen in ruim twee uur. Hij popelde om tijdens de heenweg naar Evina samen te smelten met de nieuwste GAR W-12. Als directeur en grootaandeelhouder van het familiebedrijf GAR Enterprises was hij de uitverkorene om als eerste het prototype op de openbare weg te testen. Uiteraard had de sportwagen al aardig wat kilometers afgelegd op het eigen circuit. De ingenieurs waren voldoende tevreden om de auto met een gerust hart de snelweg op te sturen. Voor Günther waren het vooral de noviteiten waarvan hij onder de indruk wilde raken, zoals de automaat met negen versnellingen, de dubbele turbo, de door hemzelf ontworpen remschijven en de begrensde maximumsnelheid van 280 kilometer per uur.

Terwijl een gapende Eva ogen wrijvend de keuken inliep om een simpel ontbijt te pakken van vooral vruchtensappen en vezels, stootte Günther zijn hoofd aan de halfronde bovendorpel van de twee halve deuren die naar de garage leidden. Hij voelde of zijn haar nog goed zat en sloeg zijn zwarte sjaal om zijn hals. Günther bleef staan voor de vijf grote deuren van de garage waar de GAR's van de laatste tien jaar, als in een klein museum, wachtten om hun gebrul te laten horen. Hij drukte op de afstandsbediening voor de rechter roldeur. Van de drie snelheden had hij de langzaamste gekozen. Toch viel de rulle sneeuw van het dak door de beweging van de deur. Traag

kraakte de roldeur omhoog. De vorst zat in alle kieren. In de zomer deden de deuren geluidloos hun werk. Voorzichtig verlichtten zonnestralen de onderkant van de wielen. Het diepe profiel van de winterbanden was duidelijk zichtbaar. Hele kunstwerken waren het, die ervoor moesten zorgen dat de bolide bij slecht weer en hoge snelheid niet van de weg slipte.

Steeds meer kreeg hij te zien van de scherpe lijnen in het grillige rubber. Günther voelde de neiging om de roldeur stil te zetten. Zijn hand trilde. Het moment mocht eeuwig duren. De zon voelde warm door zijn sjaal in zijn kortgeschoren nek. Elke keer opnieuw werd hij verrast door de blinkende onderkant van de bumper. Heinrich, zijn klusjesman, had de wagen perfect gepoetst, geen smetje bedierf de schittering. Hij pakte de zonnebril uit zijn binnenzak, even afgeleid door de kleur. Jammer dat het de bruine was met de donker oranje glazen. De zwarte had beter gematched bij zijn smoking en zwarte sjaal. Eindelijk besloot hij naar de auto toe te lopen. Zo langzaam mogelijk. Als vanzelf ging de deur van het slot. Soepel stapte hij in. Door de onderkant van het stuur aan te raken, startte de motor. Het geluid van de nieuwste telg deed zijn ruggengraat tintelen. Wat een fantastische positie bekleedde hij toch. Vaklui die uren bezig waren om het meest bronzen geluid uit de motor te halen. Er waren tientallen uitlaten getest en uiteindelijk bepaalde hij welk geronk over de wegen schalde.

Voorzichtig reed hij zijn trots uit de schaduw van de garage. Het voltallige personeel van het landgoed was gisteren bezig geweest om de oprijlaan sneeuwvrij te krijgen. Samen met de grondverwarming was dat goed gelukt. Op de brede teerweg spiegelde de zonnestralen. Nog nooit had hij die aanblik zo hartverwarmend gevonden als nu. Met tegenzin stapte hij uit, liep een stukje het pad op en slikte de brok in zijn keel weg toen hij op een paar meter afstand zijn geliefde mobiel zag blinken. De perfecte goudbruine kleur, de exclusieve uitstraling en de vrouwelijke vormen lonkten naar hem. Hij kon zich moeilijk losweken van de aanblik. Hij dacht aan morgen. Morgen zou hij Eva het goede nieuws vertellen. Hun nieuwe toekomst. Hij ging het helemaal anders doen. Samen, zoals vroeger. Maar eerst een heerlijke rit met de nieuwe aanwinst.

Hij trok het jasje van zijn smoking recht en vol jeugdig ongeduld liep hij naar binnen om te zien of Eva zich al reisklaar had gemaakt. Ze was de afgelopen weken druk geweest met het kopen van de kerstcadeaus voor hun kinderen én kleinkinderen. Het was een emotionele zoektocht geworden.

Ook omdat ze voor het eerst iets kon kopen voor de kleine Julia en Moritz.

Hans Jürgen, de huismeester, liep al met de vele geschenken naar de auto. Dat werd een flinke uitdaging, om alles in de sportwagen te krijgen. Hoewel de bolide enorm was voor een cabrio, had Eva er wel aan gedacht de presentjes relatief klein te houden, qua formaat, niet qua prijs natuurlijk. Op de bedragen lette ze al jaren niet meer. Ze had ooit uitgerekend dat het haar nooit zou lukken om het geld van de familie erdoorheen te jagen ook al zou ze elke dag shoppen. Dat was een prettige gedachte. Ze kende geen enkele wroeging als ze een veel te duur cadeau kocht voor zichzelf. De kosten van de appartementen en het levensonderhoud voor de maitresses die haar man erop nahield, waren een stuk hoger. En toch zou ze zo haar luxeleventje in willen ruilen voor een trouwe echtgenoot, maar dan moest hij wel Günther heten.

Het onderwerp van haar gedachten was alweer naar buiten gegaan en met zijn fototoestel tientallen meters de oprijlaan opgelopen om van afstand zijn baby te fotograferen. Met moeite nam hij afscheid.

In de auto dreunde het onweerstaanbare geluid van de motor tot diep in zijn vezels door.

Eva had er met liefde mee ingestemd om een stukje om te rijden. Het grootste deel van de afstand zouden ze op de door grootvader Grass betaalde en aangelegde rondweg om München zoeven. De snelweg was slechts gebouwd om het regime in de Tweede Wereldoorlog tevreden te houden. Tegenwoordig werd het door de familie een paar keer per jaar gebruikt om een race te organiseren. Twee rondes die tijdens de nacht moesten worden afgelegd. Overdag was er te veel verkeer op de autobaan. De financiering van de rondweg was geheel in overeenstemming met de bevoegde Beierse instanties tot stand gekomen. Hoewel het een openbare weg was, beschouwden de Grassjes de rondweg als hun eigendom en vandaag zou Günther hem flink op de staart trappen. Hij was benieuwd of hij daadwerkelijk de 280 kilometer per uur zou halen.

De GAR W-12 ronkte van genoeg. Günther genoot zo lang mogelijk van de oprijlaan. Af en toe gaf hij extra gas. Op dit soort momenten vond hij het jammer dat het een automaat was.

‘Wat een geluidje, hè?’

Hij verwachtte geen antwoord van zijn vrouw, die enkele minuten geleidelijk geruisloos bij hem was ingestapt, zonder een woord te zeggen.

Ze verschool zich achter een grote zonnebril van de laatste mode. Het langst was ze vanochtend bezig geweest met het uitkiezen van haar garderobe. Eerst stond ze in de witte jurk met voorjaarsbloemen voor de spiegel. Een elegant ontwerp van Jan Taminiau. Een japon tot net onder de knie. De honderden felgekleurde bloemen waren met de hand geborduurd. Ze vond het iets te vrolijk en onhandig in deze lage auto. De lange grijze jurk met hardrode kraag en het witte vest van lamawol had ze ook uitgetrokken. Ze twijfelde, koos voor haar zwarte broekpak van Viktor & Rolf die haar slanker maakte dan ze in werkelijkheid was, dacht ze. Voor de zekerheid deed ze daar haar lange bordeauxrode mantel overheen.

Günther kreeg geen genoeg van de auto, genoot van het idee dat ze vandaag als een normaal gezin bij elkaar zouden zijn, en het kerstfeest gingen vieren. Ze hadden zelfs in overleg het kerstmaal samengesteld. Dat had genoeg e-mails gekost. Amalia, de huishoudster, had hem verteld dat iedereen tevreden was.

Het optrekken op de openbare weg ging iets te onstuimig. Eva tikte met haar frivool opgestoken blonde haar de hoofdsteun aan.

‘Sorry, het is even wennen hoeveel power hij heeft.’

Eva reageerde niet. Ze werd afgeleid door het vooruitzicht van het verloop van de dag. Ook was ze onder de indruk van de zoete likeurtjes die ze tijdens de traditionele kerstavondviering met de captains of industry, regeringsleden en internationale aristocratie had weggetikt. Ze hoopte dat Günther de auto in toom zou houden. Niet te hard optrekken en zeker niet te abrupt remmen. De maximumsnelheid mocht hij van haar wel proberen. Zonder dat hij het wist, had ze na het opstaan een kleine hoeveelheid slaappoeder ingenomen zodat ze in alle rust de reis kon volbrengen. Voor de vorm lag er een zakje naast haar voor als ze moest overgeven. Ze leek stoïcijns voor zich uit te kijken. De zon scheen fel door het glas van de zonnebril. Ze sloot haar ogen.

Binnen het kwartier reden ze op ‘hun’ ringweg.

‘Zo snel waren we hier nog nooit!’ Günther klonk enthousiast als de onstuimige jongeling zoals Eva hem ooit had leren kennen.

De negentraps versnelling deed geruisloos haar werk. De eerste drie kwartier was er geen vuiltje aan de lucht. De auto zoemde en zoefde met een kruissnelheid van zo’n 200 kilometer per uur.

‘Als we zo de flauwe bocht bij de Corridor ingaan, zullen we zien of hij sneller kan.’ Günther was in zijn nopjes. Hij glom.

Eva reageerde niet.

Langzaam ging de snelheid omhoog. Bij 240 kilometer per uur begon de W-12 aan de zeer flauwe curve.

Eva leek zich schrap te zetten. Dat was slechts schijn. De middelpuntvliedende kracht deed het werk.

Na enkele seconden begon de vastgevroren glimlach van Günther minder uitbundig te glimmen. Eerst verbaasd, keek hij nu wanhopig naar Eva, alsof zij hem het goede antwoord kon geven. Zijn vrouw leek er niets van te merken, zo verscholen achter haar zonnebril.

Zijn geschokte blik bleef hangen in de lucht, zijn mond een onhoorbare ‘O’ makend.

De auto was onbestuurbaar geworden. Met alle kracht die in hem zat, probeerde hij de bolide op het midden van de rijstrook te krijgen. Het lukte niet. Heel traag, plagend bijna, zocht zijn trots de vangrail op. Günther had zelfs het benul niet om zijn voet van het gaspedaal af te halen. Pas op het allerlaatste moment, toen zijn greep op het stuur zo krampachtig was dat hij niets meer kon bewegen, dacht hij eraan. Als in slow motion schuurde de W-12 langs de metalen buis die de zes rijbanen in tweeën deelde. Het onheilspellende, krassende geluid klonk in de cabine. Günther had geen benul meer van tijd of plaats. Zijn grote ogen zagen even niets meer. De enorme cabrio werd onverwacht opgetild. Een kleine knik in de vangrail, die daar was aangebracht om het begin van de Corridor aan te geven, was de katalysator voor de meest spectaculaire vlucht in de geschiedenis van de sportwagen. Met ruim 230 kilometer per uur werd zijn kindje de lucht ingeschoten. Het gaf weinig geluid. De auto draaide om zijn as. In de verte hoorde Günther de wind langs het raam suizen, kon niet meer denken, niet meer bewegen. De langzaam grijzer wordende lucht kleurde de voorruit en toen het wit van het landschap. Maar het drong niet meer tot hem door. Precies hier waren de bossen van elkaar gescheiden, alsof Mozes erdoorheen had gemoeten. Dat was jaren geleden gebeurd op verzoek van zijn vader. ‘Omdat je anders niet het mooie landschap achter de bomen kunt zien,’ had hij gezegd. De echte reden was dat ergens in de verte de boerderij stond van de ouders van de oprichter van GAR Enterprises: de overgrootvader van Günther, Otto Grass.

Verschillende keren draaide de auto om zijn as. De airbags waren al na de eerste klap tegen de vangrail in werking getreden. Ze leken uit de wagen te schieten. Het werd zwart voor de ogen van Günther.

1

Otto (1853)

Ook de uit zijn voegen gegroeide multinational is ooit moeizaam van start gegaan met een fanatiekeling in een afgelegen schuur. Voor Grass Automobile Revolution Enterprises begon het allemaal halverwege de 19de eeuw, om precies te zijn op woensdag 18 mei 1853. Dat was de dag dat Otto Grass de ochtend na zijn achttiende verjaardag de wijde wereld introk. Otto was de oudste zoon van het zes kinderen tellende gezin van Constanz en Friedl Grass. Ze leefden in het Beieren van Koning Lodewijk I die van zijn koninkrijk een centrum van kunst en wetenschappen had gemaakt. De familie Grass was een boeregezin waar de oudste kinderen flink meehielpen in het familiebedrijf, dat verder bestond uit koeien, varkens, paarden, geiten en veel kippen, en waar ze – op Otto na – niet zoveel meekregen van kunst en wetenschappen.

Op die zonnige 18de van de vijfde maand van dat jaar stond Otto voor de stal van zijn eigen Star. Het paard dat hij had geholpen ter wereld te brengen, en dat het tijdens de geboorte niet leek te redden. Zijn vader had het dier al afgeschreven, haalde het weg bij de moeder om het af te maken. Zo zou het vlees een paar groschen kunnen opbrengen. De geboorte was te moeilijk geweest en een van de voorpoten leek gebroken. Constanz vermoedde dat het paard voor altijd kreupel zou blijven, en dat was te duur voor het hardwerkende gezin dat het moest hebben van de verkoop van dieren uit de veestapel, en het vlees en de melk die ze opbrachten. Het kostte Otto de halve nacht om zijn vader te overtuigen dat er iets anders aan de hand was met het veulen. Om dat te bewijzen, ging hij het dier verzorgen. Als zou blijken dat ze kreupel was, zou zijn vader het alsnog mogen wegbrengen. Otto deed er alles aan om het in leven te houden en gezond te krijgen. Die nacht bleef hij naast het veulen in de stal slapen. Hij lag op zijn rug op een pak dor stro, keek door het kleine raam in het rieten dak de eindeloze hemel in. Hij bleef lang wakker en dacht na over een naam. In die koude wolkeloze winternacht besloot hij het veulen Schwarzer Sterne

te noemen. Hij draaide zich om, slechts een beetje hooi gebruikte hij als deken, en de warmte van Sterne zoals ze een korte tijd zou heten.

Pas toen hij zichzelf Engelse zinnestjes ging leren, doopte hij zijn paard om tot Star. Dat was lekker kort en daar reageerde ze beter op. Na die eerste nacht bleef hij maandenlang bij Star in de buurt. Het duurde weken voordat het veulen goed kon lopen. Ze was niet zo snel als de overige paarden, maar sterk en gezond genoeg om te blijven leven. Zijn vader was zijn belofte nagekomen. Star was nu het paard van Otto. Hij zou drie jaar moeten wachten voordat hij haar mocht berijden.

Zijn vader was zo onder de indruk van Otto's volharding en zorgzaamheid voor Star, dat hij zijn oudste zoon als eerste van zijn kinderen de kunst van het schieten wilde bijbrengen. Geduld, nauwkeurigheid en precisie waren eigenschappen die je nodig had tijdens het jagen, vond Constanz. Onder zijn bed lag 's nachts een jachtgeweer dat hij gebruikte om op groot wild te jagen. Het wapen waar hij Otto kennis mee liet maken, was een enkelschots pistool dat Constanz een enkele keer gebruikte voor het afschrikken van de sporadische inbrekers, vandalen of landlopers, die het waagden om 's nachts te dicht in de buurt van de boerderij te komen. De patronen maakte hij zelf. Otto leerde vanaf verschillende afstanden op blokjes hout te schieten, nooit verder dan dertig meter. Toen hij later met het jachtgeweer mocht oefenen, kon hij uiteindelijk over een afstand van vijftig meter een haas neerhalen.

En nu stond hij met waterige ogen afscheid te nemen van zijn lieveling. Zes jaar lang hadden ze lief en leed gedeeld. Onderweg naar München had Star hem vaak gered van struikrovers of andere minder goedwillende lieden. Ze bleek uiteindelijk sneller dan menig ander paard. Toch was ze niet sterk genoeg om in haar eentje de grote wagen te trekken. Daar gebruikte Constanz meestal Riesiger voor, een grote zwarte volbloed Fries die kracht en snelheid combineerde. Maar als Otto er in zijn eentje op uitging om naar de bibliotheek in München te gaan of om een paar kilo vlees naar de markt te brengen, was Star sterk genoeg om hem te vergezellen. Niet iedereen in het gezin wist van Otto's interesse in de *Bayerische Staatsbibliothek*, zoals de bibliotheek in München officieel heette. Van zijn vader kwam Otto te weten dat het gebouw waar hij op bezoek ging nog niet zo lang bestond. Pas in 1843 werd het in de Ludwigstrasse geopend. Hij zou er vaak komen voordat hij aan zijn lange reis begon.

Hoewel de pijn in zijn hart hem een gevoel van koorts opleverde, wist Otto dat hij Star niet mee kon nemen naar het buitenland. Hij hoopte volgend jaar op een boot te stappen naar de andere kant van de oceaan, en niemand kon hem vertellen of je een paard mee mocht nemen op zee. En de pijn die hij nu voelde, zou niets zijn vergeleken met het verdriet dat hij zou hebben als hij haar in een vreemde stad zou moeten achterlaten. Nee, Star zou het beter hebben in Gramscheid, tussen de vele paarden in de wei, en zijn zusje Gretl zou met liefde voor Star zorgen, dat had ze Otto beloofd. Hij pakte een grote zakdoek en veegde zijn ogen droog. Ging voor de laatste maal met zijn handen door de manen en fluisterde Star lieve woordjes in het oor. Zouden ze elkaar ooit nog in de ogen kijken? Waarschijnlijk was deze woensdag de 18de mei de laatste dag dat hij Star in levenden lijve zou zien.

Hij deed de deur van de stal open en Star liep achter hem aan, zoals elke ochtend. Alleen vandaag zou zijn paard zonder hem achterblijven in de wei. Bij het hek aangekomen, kreeg Otto met moeite het touw van haar hals. Zijn lieveling liep trouw door het hek, nietsvermoedend begon ze te grazen. Af en toe keek ze op waar hij was. Toen Otto het hek sloot, liep Star naar hem toe. Nog één keer hield hij zijn hoofd bij haar hals en omarmde haar.

Vanuit de wei kon Star hem heel lang zien, terwijl Otto langzaam de zandweg afliep naar een avontuur waarvan hij niet wist hoe het af zou lopen.

2

Evina, eerste kerstdag 2012

Met een schuin oog keek Evina naar de indrukwekkende horlogekllok van Cartier, die van vloer tot plafond reikte. De wijzers gaven perfect aan dat haar ouders precies één uur geleden hadden moeten arriveren voor het kerstdiner, dat stipt (zo had haar vader bevolen) om half twee moest beginnen.

Voor de zoveelste keer kreeg ze Hans Jürgen, de huismeester van het landgoed, aan de telefoon. En net zoals al die keren daarvoor, vertelde hij Evina dat haar ouders exact om half twaalf waren vertrokken. Telkens bij dat antwoord begreep ze niet waarom haar vader en moeder zo vroeg van huis waren gegaan. Ze waren nu drie uur onderweg. Drie keer zo lang als ze erover zouden moeten doen. Volgens Hans Jürgen waren ze wel degelijk vertrokken om bij haar de kerst te vieren en de uitgebreide maaltijd te nuttigen. Ze waren zelfs een uur te vroeg van huis gegaan. Toch waren ze er nog niet. En waarom haar broer zich niet druk maakte, begreep ze ook niet.

Otto Junior kieperde zijn derde cocktail naar binnen en was met z'n gedachten heel ergens anders. Zijn relatie met Dietmar was vorige maand beëindigd en Otto Junior had regelmatig diep in zijn geheugen gegraven om een verklaring te vinden. Hij wist het niet.

Evina keek hem met haar overdreven donker opgemaakte ogen kwaad aan, hij reageerde niet. 'Ik ga de politie bellen,' schreeuwde ze.

Haar broer keek verstrooid op. 'Ja, doe dat. Misschien weten zij meer.'

Ze wist zeker dat hij totaal niet in de gaten had waarom ze de politie wilde bellen. Hij was een kei in het handig omzeilen van een antwoord.

Afgezien van het heen en weer lopen, het drementelen naar de keuken en het bijvullen van haar wijnglas stond ze al meer dan een half uur voor de grote schuifpui, acht meter breed en drie meter hoog. De natuur kwam zo in al haar glorie rechtstreeks de kamer binnen. Als ze op een zonnige dag

de pui opendeed, leek haar kamer onderdeel van de tuin. Vandaag hoefde dat niet. De grijze kou wilde ze liever niet over de vloer. Toch stond ze met haar neus tegen het raam. En al die tijd was haar geen voertuig, dier of sneeuwbus ontgaan. Zelfs niet de zwarte schaduw die al ruim een week aan de bosrand opdoemde en steeds plotseling weer verdween. Daar moest ze het ook nog met haar broer over hebben.

Ze voelde de kou van het raam tegen haar voorhoofd waardoor ze terugkwam uit haar gedachten. Alles wat ze had kunnen zien, had ze waargenomen. De zes reeën, de vos, de drie eekhoortjes en ontelbare winterkoninkjes. Ze had met aandacht naar ze gekeken. In het begin kon ze glimlachen bij het zien van de dieren en hun zoektocht naar voedsel. Langzamerhand begon ze zich te ergeren aan die beesten die niet de voorbode waren van de komst van haar ouders. De sneeuw viel inmiddels ruim een uur en had het landschap, zo ver ze kon kijken, een wittere vacht gegeven. Maar een voertuig, de grootste GAR die de fabriek in haar historie had afgeleverd, was niet de oprijlaan op gegleden. Geen verblindende lichten, geen getoeter, zelfs niet een bijna onhoorbaar zoemen kwam haar richting op.

‘Ja, goedemiddag. U spreekt met Evina Grass. Ik vroeg me af of er een ongeluk is gebeurd op de A8 het afgelopen uur?’

‘Momentje,’ klonk het aan de andere kant van de lijn.

Na een veel te lange stilte waarbij Evina haar nagels niet met rust kon laten, zei de vrouw van het alarmnummer: ‘Nee, niet op de A8, wel op de A99 voorbij Vaterstetten. Daar is een auto uit de bocht gevlogen. Moet op hoge snelheid zijn gebeurd, de bocht daar is zeer flauw.’

Evina slaakte een zucht van verlichting. ‘Dank u wel.’ Ze legde de hoorn neer en nipte van haar glas rode wijn. Voor deze bijzondere gelegenheid was ze persoonlijk naar haar wijnkelder gegaan en had daar een Château Ausone gepakt. De premier Grand Cru Classé A uit Saint-Émilion had ze vervolgens laten ademen en deze was precies om half twee op temperatuur geweest. Met gemengde gevoelens had ze een glas voor zichzelf ingeschonken. Ze was trots op haar keuze en had die graag met haar vader en moeder gedeeld. Maar nu waren ze waarschijnlijk ergens verdwaald. Zo lang was het toch niet geleden dat ze bij haar op bezoek waren geweest?

Op de A99 zouden ze linksaf moeten slaan als ze haar richting op reden. Vaterstetten lag helemaal de andere kant op.

‘En?’ vroeg Otto Junior. ‘Zijn ze al in de buurt?’

Met haar meest geduldige stem, die ingehouden woede verried, zei ze: ‘Nee. Ik weet niet waar ze zijn. En ik weet ook niet hoe laat ze hier komen. Ik ga het eten uitzetten. Ook op de warmhoudstand brandt straks alles aan. Aangebakken rodekool en een zwartgeblakerd konijn, is voor mij niet het ideale kerstgerecht.’

Ze liep afwezig met haar glas in de hand naar de keuken. Duizend gedachten overvielen haar, die uitmondde in één wanhopige vraag: waarom zijn ze er nog niet?